

[Niels Westerby.]

en bedre ramme om finansieringen af byggeriet på en sådan måde, at priserne på lejligheder, altså huslejen, og priserne på parcelhuse vil blive lavere, fordi byggeriet sker til et lavere renteniveau og der bliver flere penge til finansiering af boligbyggeriet.

Et lignende synspunkt bør man anlægge over for forhøjelsen af lejen i den gamle boligmasse. Liberalt centrum har mange gange sagt, at vi er imod lejevurderingen, og jeg skal ikke gentage vores argumentation på dette område — det er jo efterhånden ved at blive sent på eftermiddagen — men det afgørende for os er, at vi ikke har noget imod, at huslejen stiger i den gamle boligmasse — og det har vi heller aldrig sagt at vi har — men vi har noget imod, at lejen i den gamle boligmasse stiger, når stigningen kun i begrænset omfang går til at finansiere og hjælpe nybyggeriet. Det vil jo fortrinsvis være ældre mennesker, der bor i de gamle kvarterer, hvor huslejen er lav, eller i hvert fald mennesker, der er nået op i den noget mere modne alder. Og det vil da være rimeligt, når man lader huslejen stige i den gamle boligmasse, at de mennesker, der bor dér, i hvert fald får den glæde ud af det, at de er med til at løse boligproblemet for deres egne børn, som jo rykker ind i det dyre nybyggeri, hvad enten det er etageejendomme eller parcelhuse. Det, vi i hovedsagen har imod boligforliget på lejeområdet, er, at man blot lader huslejen stige, men kun i yderst begrænset omfang lader stigningen komme nybyggeriet til gode.

Alle er vel enige om, at vi skal have løst boligproblemet, og at vi skal have det løst hurtigt, og hvad oplever vi så? En kraftig forhøjelse af lejen i den gamle boligmasse, som betyder, at der for 1967-68 bliver 25 mill. kr. ekstra til nybyggeriet, for 1968-69 50 mill. kr. og for 1969-70 75 mill. kr. Ja men boligministeren og alle ærede ordførere ved jo, at 25 mill. kr., 50 mill. kr. og 75 mill. kr. bogstavelig talt ikke forslår noget i forbindelse med en løsning af boligproblemet. Det er summer af helt anden størrelsesorden, der skal til, for at man kan klare dette problem, og derfor er det altså, vi græder over, at man forhøjer huslejen i den gamle boligmasse uden at sikre, at

forhøjelsen i det fornødne omfang går til nybyggeriet.

Specielt er vi meget ked af, at pengene er gået ind i en grundejerfond, sådan som tilfældet er, for vi mener vitterligt, at navnlig i en inflationstid skal man passe på ikke ved en regulering af lejen i den gamle boligmasse at bære ved til inflationsbålet. Man vil sikkert komme til at opleve i løbet af ganske kort tid, at lejeforhøjelserne i den gamle boligmasse netop vil hjælpe med på det punkt, og her vil jeg henlede opmærksomheden på, at liberalt centrum i januar måned foreslog, at omkring to tredjedele af forhøjelsen af lejen i den gamle boligmasse skulle betales i form af en afgift, der skulle gå til byggestøtteformål, en afgift, der ikke skulle indregnes i pristallet og dermed ikke ville bidrage til inflationen, medens de lejeforhøjelser, man nu gennemfører, kommer til at virke ind på pristallet og derved er med til at blæse ekstra luft til inflationsbålet. Navnlig efter forløbet af den storpolitiske debat i fredags må jeg sige, at jeg havde mine bange anelser om, hvordan det skal gå på dette punkt, og nu hjælper man altså yderligere til med boligforliget.

Det sidste punkt, jeg vil gøre længere bemærkninger om, er spørgsmålet om byggemodningen og om grundpriserne. Jeg vil henlede opmærksomheden på, at der ikke gennem boligforliget på nogen måde er skaffet de fornødne midler til at klare problemet med at skaffe flere byggemodne grunde. Også her vil jeg sige, at en del af lejeforhøjelsen i den gamle boligmasse bør anvendes til at give udviklingskommunerne en hjælp, således at de kunne byggemodne flere grunde. Men det er selvfølgelig ikke det eneste, man kan gøre, og heller ikke nok, for at løse selve spørgsmålet om de meget stærke grundprisstigninger, navnlig i udviklingsområderne.

Så vil jeg gerne pege på et par andre ting. For det første tror jeg, at det vil være rigtigt — jeg skal gøre mig meget hurtigt færdig — at søge at få effektiviseret planlægningen mere. Det er ikke nok, at planlægningen er bag efter udviklingen, den skal gerne være på højde med udviklingen for at sikre, at man ikke af den grund kommer til at standse udbuddet af bygge-